

ਤਮਾਸ਼ਾ-ਏ-ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ

(ਮਦਾਰੀ ਡੁਗਡੁਗੀ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਭੰਬਾ ਭਓ ਹੈ।)

(ਮਦਾਰੀ ਅਤੇ ਭੰਬਾ ਭਓ-ਇਕੱਠੇ)

ਉਕੜ ਦੁੱਕੜ ਭੰਬਾ ਭਓ,
ਅੱਸੀ ਨੱਬੇ ਪੂਰਾ ਸੌ,
ਸੌ ਕਲੋਟਾ, ਤਿੱਤਰ ਮੋਟਾ,
ਚਲ ਮਦਾਰੀ ਪੈਸਾ ਖੋਟਾ।

(ਇਹ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਪਿੰਡ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਮਦਾਰੀ : ਭੰਬਾ ਭਓ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਹਾਂ ਉਸਤਾਦ।

ਮਦਾਰੀ : ਤਮਾਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰਾ ਮੂਡ ਨਹੀਂ।

ਮਦਾਰੀ : ਤੇਰੇ ਮੂਡ ਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਐ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਤੇਰੀ ਘੋੜੀ ਮਰ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਮਿਰਜ਼ੇ ਦੀ ਬੱਕੀ ਵਾਂਗ ਦੁਲਾਂਗਾ ਮਾਰਦੀ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਤੇਰੀ ਕੁੱਤੀ ਮਰ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਦੀ ਕੁੱਤੀ ਵਾਂਗ ਟਊਂ ਟਊਂ ਕਰਦੀ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਤੇਰੀ ਮੱਝ ਮਰ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਇਕ ਕੱਟੀ ਦੀ ਮਾਂ ਬਣ ਗਈ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਫੇਰ ਹੋਇਆ ਕੀ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰਾ ਕੋਠਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਬਣਾ ਲੈ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਸੀਮੈਂਟ ਨਹੀਂ।

ਮਦਾਰੀ : ਸੀਮੈਂਟ ਬਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਲੈ ਲੈ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਬਜ਼ਾਰ ਬਲੈਕ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਬਲੈਕ ਵਿਚੋਂ ਲੈ ਲੈ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ।

ਮਦਾਰੀ : ਫੇਰ ਸਰਕਾਰੇ ਦਰਬਾਰੇ ਅਰਜ਼ੀ ਕਰ ਦੇ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ, ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ ਕੌਣ ਭਰੇਗਾ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਅਸੀਂ ਭਰਾਂਗੇ
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਅਸੀਂ ਮੈਂਬਰ ਮਿਊਨਿਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਏ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਉਹ ਬੜੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਕੀ ਕਰਦਾ ਏ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਮੁਹੱਲੇ ਵਿਚ ਜੇਕਰ ਗੰਦ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਏ । ਬੱਲਬ ਟੁੱਟੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਬੱਲਬ ਲਗਵਾਉਂਦਾ ਏ । ਮੁਹੱਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੁਲਾਹ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਤਾਂਹੀਓ ਤਾਂ ਮੁਹੱਲੇ ਵਿਚ ਗੰਦ ਪਿਆ ਏ । ਬੱਲਬ ਟੁੱਟੇ ਨੇ ਤੇ ਲੜਾਈ ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਕੀ ਕਿਹਾ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਮੈਂਬਰ ਮਿਊਨਿਸੀਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਬੜੀ ਸ਼ੈਅ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਹਾਂ ਬੜੀ ਸ਼ੈਅ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਹੌਲੀ ਜਹੇ) ਬੜੀ ਕੁੱਤੀ ਸ਼ੈਅ ਏ । (ਉੱਚੀ) ਤਾਂ ਉਸਤਾਦ ਮੈਂ ਅਰਜ਼ੀ ਲਿਖ ਲਵਾਂ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਲਿਖ ਲੈ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਅਰਜ਼ੀ ਝਰੀਟਨ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ) ਉਸਤਾਦ ਘੁੱਗੀ ਪਾ ਦੇ ।
 ਉਸਤਾਦ : (ਦਸਖਤ ਕਰਨ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਬਾਅਦ) ਘੁੱਗੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਤਾਂ ਉਸਤਾਦ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਚਲਾ ਜਾ । (ਭੰਬਾ ਭਓ ਤੁਰਨ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਵੱਲ) ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਮੇਰੇ ਭੰਬਾ ਭਓ ਦਾ ਕੋਠਾ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਹੈ । ਉਸਨੂੰ ਸੀਮੈਂਟ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ । ਦੇਖੋ ਉਸਨੂੰ ਸੀਮੈਂਟ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ? ਤੇ ਆ ਰਹੇ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫਤਰ ਦੇ ਇਕ ਅਫਸਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਲਰਕ । ਉੱਕੜ ਦੁੱਕੜ... .. ।

(ਉੱਕੜ-ਦੁੱਕੜ ਪੂਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਲੈਅ ਵਿਚ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਆਪਣੀਆਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਮਦਾਰੀ ਬਾਹਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਅਫਸਰ ਤੇ ਕਲਰਕ, ਮਾਈਮ ਵਿਚ ਐਕਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਆਪਣੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਵਿਚ ਬੜੇ ਰੁਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਪਹਿਲੇ ਕਲਰਕ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਅਫਸਰ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਅਫਸਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਲਰਕ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਰਕ ਫੇਰ ਅਫਸਰ ਵੱਲ ਭੇਜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵਾਰ ਸ਼ੱਟਲਕਾਕ ਵਾਂਗ ਭੰਬਾ ਭਓ ਇਧਰ ਓਧਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮਾਈਮ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਕਾ ਟੁਣਕਾਣ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਭੰਬਾ ਭਓ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਲਿਆ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਵਾਪਸ ਨੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਟੇਜ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਜਾਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਸਤਾਦ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਤਾਦ ਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਉਸਤਾਦ ਦੋ ਗੁੱਥੀਆਂ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਵੱਡੀ, ਇਕ ਛੋਟੀ। ਇਹ ਗੁੱਥੀਆਂ ਵੀ ਮਾਈਮ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ।)

ਅਫਸਰ ਤੇ ਕਲਰਕ : (ਇਕੱਠੇ)

ਸੀਮੈਂਟ ਲੈਵਣ ਆਇਆ ਗੋਲਾ।
 ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਚਤੁਰ ਚੇਲਾ।
 ਪੱਲੇ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਧੇਲਾ।
 ਕਰਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲਾ।

(ਭੰਬਾ ਭਓ ਫੇਰ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੁਰਕਾਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਵੱਡੀ ਗੁੱਥੀ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਮੂਡ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਗੁੱਥੀ ਉੱਤੇ ਖੱਲੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਫਸਰ ਦੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਵੀ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਉੱਤੇ ਖੱਲੇ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਗੁੱਥੀ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਫਸਰ ਗੁੱਥੀ ਝੱਪਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬੋਝੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਲੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਦਸਖਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਫਸਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਕਲਰਕ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਕਲਰਕ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਰਕ ਪਹਿਲੇ ਦੁਰਕਾਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਗੁੱਥੀ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਵੀ ਮੂਡ ਬਦਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਗੁੱਥੀ ਉੱਤੇ ਖੱਲੇ ਦੀ ਥਾਂ ਖੱਬੇ ਸੱਜੇ ਫੇਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਲਰਕ ਗੁੱਥੀ ਝੱਪਟਦਾ ਹੈ ਤੇ ਫੇਰ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਕ ਐਕਸ਼ਨ ਨਾਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਅਰਜੀ ਬੋਝੇ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਕਲਰਕ : (ਇਕੱਠੇ)

ਪੈਸੇ ਵਾਲੀ ਗੁੱਥੀ ਦਵੇ,
ਸੀਮੈਂਟ ਵਾਲੀ ਗੁੱਥੀ ਲਵੇ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਭੰਬਾ ਭਓ,
ਮਦਾਰੀ : (ਆਕੋ) ਅੱਸੀ ਨੱਬੇ ਪੂਰਾ ਸੌ।

(ਭੰਬਾ ਭਓ ਤੇ ਮਦਾਰੀ ਸਾਰਾ ਉੱਕੜ ਦੁੱਕੜ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ
ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਲੋਅ ਵਿਚ ਹੀ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ
ਹਨ।)

ਮਦਾਰੀ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਮੇਰੇ ਭੰਬਾ ਭਓ ਨੂੰ ਸੀਮੈਂਟ ਮਿਲ ਗਿਆ
ਹੈ। ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹਦਾ ਕੋਠਾ ਬਣਿਆ ਏ ਕਿ ਨਹੀਂ
ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀਮੈਂਟ ਦੀ ਬੋਰੀ ਵਿਚ ਸੀਮੈਂਟ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਹ ?
ਇਹਦਾ ਉਪਰ ਵਾਲਾ ਏ ਗਵਾਹ। (ਭੰਬਾ ਭਓ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਜਿਹੜਾ
ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਦੀ ਮੁੱਦਰਾ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ) ਭੰਬਾ ਭਓ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਹਾਂ ਉਸਤਾਦ।

ਮਦਾਰੀ : ਦੂਸਰਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਮਦਾਰੀ : ਕਿਉਂ ਹੁਣ ਕੀ ਪੀੜ ਪੈ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰੇ ਢਿੱਡ ਪੀੜ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਹੱਸਦੇ ਤੇ ਲੋਕ ਪਏ ਨੇ, ਤੇਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪੀੜ ਕਿਉਂ ਪੈ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੱਥਰ ਹੈ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੱਥਰ ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਉਹ ਨੀਂਹ ਪੱਥਰ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਵਜ਼ੀਰ ਹਾਂ, ਜਿਹਦੇ ਢਿੱਡ ਵਿਚ ਨੀਂਹ ਪੱਥਰ
ਹੋਵੇ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਉਹ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਸ਼ਾਇਰ ਹਾਂ, ਜਿਹੜਾ ਮੀਲ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰਾਂ ?

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਉਹ ਚਿੱਟਾ ਪੱਥਰ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਰੱਬ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਲਗ ਗਿਆ ਏ।

ਮਦਾਰੀ : ਕੀ ਉਹ ਲਾਲ ਪੱਥਰ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਖਿੰਝਕੇ) ਉਸਤਾਦ ਮੇਰਾ ਢਿੱਡ ਏ, ਕੋਈ ਲਾਲ ਕਿਲ੍ਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪੱਥਰ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਪੱਥਰੀ ਵਰਗਾ ਪੱਥਰ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜਾਣਾ ਪਏਗਾ।
 ਉਸਤਾਦ : ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਏਗਾ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਕਰਵਾਉਣਾ ਪਏਗਾ।
 ਉਸਤਾਦ : ਤਾਂ ਫੇਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾ ਹਸਪਤਾਲ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਤੁਰਨ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ ਨਾਲ) ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ।
 ਉਸਤਾਦ : ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਲੇਟਨ ਦੇ ਐਕਸ਼ਨ) ਲੇਟ ਗਿਆ।
 ਉਸਤਾਦ : ਕਲੋਰੋਫਾਰਮ ਸੁੰਘ ਲੈ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਸੁੰਘ ਲਿਆ।
 ਉਸਤਾਦ : ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਜਾ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਹੋ ਗਿਆ।
 ਉਸਤਾਦ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਮੇਰੇ ਭੰਬਾ ਭਓ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਪੱਥਰੀ
 ਏ, ਉਹ ਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਏ! ਆਓ
 ਦੇਖੀਏ ਕਿ ਉਹਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚੋਂ ਪੱਥਰੀ ਨਿਕਲਦੀ ਏ ਕਿ ਨਹੀਂ? ਤੇ
 ਆ ਰਹੇ ਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਕੰਪਾਊਂਡਰ
 ਉੱਕੜ ਦੁੱਕੜ ਦੀ ਲੈਅ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਡਾਕਟਰ ਤੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਦਾਰੀ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
 ਡਾਕਟਰ : ਕੰਪਾਊਂਡਰ, ਇਹ ਮਰੀਜ਼ ਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਪੱਥਰੀ ਏ।
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ : ਹਾਂ ਇਹੋ ਹੀ ਮਰੀਜ਼ ਏ।
 ਡਾਕਟਰ : ਇਹਦਾ ਅਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ, ਕੀ ਗਲੂਕੋਜ਼ ਹੈ?
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ : ਜਨਾਬ ਉਹ ਤਾਂ ਪਿਛਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਮੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਏ।
 ਡਾਕਟਰ : ਬੱਲਡ ਬੈਂਕ ਵਿਚ ਬਲੱਡ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਹੈ?
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ : ਉਹ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਲਗ ਗਿਆ ਸੀ।
 ਡਾਕਟਰ : ਓਏ ਵਜ਼ੀਰ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਪੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ
 ਪੁੱਤਰ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ... ਕੀ ਟੀਕੇ ਹਨ?
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ : ਜੀ ਉਹ ਵੀ ਆਊਟ ਆਫ ਸਟਾਕ ਨੇ।
 ਡਾਕਟਰ : ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਲੀ ਵਾਰਸ ਹੈ?
 ਕੰਪਾਊਂਡਰ : ਜੀ ਇਹਦਾ ਉਸਤਾਦ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਏ।
 ਡਾਕਟਰ : ਬੁਲਾ ਉਸਨੂੰ।
 (ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਉਸਤਾਦ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਏ।)
 ਡਾਕਟਰ : ਇਹ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭੰਬਾ ਭਓ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਹਾਂ ਜੀ ਇਹ ਮੇਰਾ ਹੀ ਭੰਬਾ ਭਓਂ ਏ।

ਡਾਕਟਰ : ਇਹਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਪੱਥਰੀ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਜੀ।

ਡਾਕਟਰ : ਇਹਦਾ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸਤਾਦ : ਜੀ ਇਸੇ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਏ।

ਡਾਕਟਰ : ਉਹਦੇ ਲਈ ਬਲੱਡ ਚਾਹੀਦੈ, ਗਲੂਕੋਜ਼ ਚਾਹੀਦੈ, ਟੀਕੇ ਚਾਹੀਦੇ ਨੇ, ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਤਜ਼ਾਮ ਹੈ?

ਉਸਤਾਦ : ਜੀ ਇਹ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਏ, ਇਥੇ ਤਾਂ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਮੁਫਤ ਹੁੰਦੀ ਏ।

ਡਾਕਟਰ : ਓਏ ਇਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਏ, ਇਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਮੁਫਤ ਏ, ਪਰ ਹੁੰਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਲਗਦਾ ਏ ਕਿ ਇਹਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਪੱਥਰੀ ਏ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਏ... ਜਿਹੜਾ ਏਨੀ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ। ਤੂੰ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਖਲੋ, ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਜਾਏ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਈਂ।

ਉਸਤਾਦ : ਜੀ ਜਨਾਬ।

ਡਾਕਟਰ : (ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਨੂੰ) ਇਹਦੇ ਕੋਲ ਦਸਖਤ ਕਰਵਾ ਲੈ ਕਿ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਇਹਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਮਰਜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ, ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

(ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਦਸਖਤ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਤਾਦ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪੇਟ ਫਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੱਥਰੀ ਕੱਢੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੰਪਾਊਂਡਰ ਜ਼ਖਮ ਸੀਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਐਕਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਮਾਇਮ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਲੱਡ ਦੀ ਗਲੂਕੋਜ਼ ਦੀ, ਟੀਕਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਹਫੜਾ ਦਫੜੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਰੀਜ਼ ਤੜਫਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਟੀਕਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਉਹ ਮੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਚਾਦਰ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਇਹ ਸਾਰਾ ਮਾਈਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਮਲੇ ਦੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਹੋਵੇ) ਉਸਤਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਡਾਕਟਰ ਨਕਲੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਖੁੱਕ ਆਪਣੀ ਅੱਖ 'ਤੇ ਲਗਾ ਕੇ ਉਸਤਾਦ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।)

ਡਾਕਟਰ : ਉਸਤਾਦ... ਬੜਾ ਅਫਸੋਸ ਏ। ਆਈ ਐਮ ਵੇਰੀ ਸੋਰੀ। ਇਹਦੀ ਏਨੀ ਹੀ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਏ।

(ਇਕੱਠੇ, ਉੱਕੜ ਉੱਕੜ ਅਫਸੋਸ ਲੈ ਵਿਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤੇ
ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਉਸਤਾਦ : (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੰਬਾ ਭਓ ਸਰਕਾਰੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਪੇਟ
ਦੀ ਪੱਥਰੀ ਕਢਵਾਉਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਪੱਥਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ
ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਥਰ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ... ਪਾਪੀ ਪੇਟ ਖਾਤਰ
ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਉਸਤਾਦ : (ਉਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਕੇ) ਭੰਬਾ ਭਓ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਉਠ ਕੇ) ਹਾਂ ਉਸਤਾਦ।

ਉਸਤਾਦ : ਅਗਲਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਰੋਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ) ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਉਸਤਾਦ : ਨਾ ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਸਤਾਦ ਮੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਨਾ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ ਕੀ ਸੀ ਜੋ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੀ, ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਉਸਤਾਦ : ਕੀ ਤੇਰੀ ਕਾਰ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਸੇਠ ਹਾਂ ? ਕਿ ਕਾਰ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਕੀ ਤੇਰੀ ਕਿਤਾਬ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਸਾਂ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਕੀ ਤੇਰੇ ਭਾਂਡੇ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਏ ਨੇ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਚੌਂਕਾ ਚੁੱਲ੍ਹਾ ਕਰਨਾ ਹਾਂ ਕਿ ਭਾਂਡੇ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਣ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਤੇਰਾ ਕੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਚੈਨ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸਤਾਦ : ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਦਾ ਚੈਨ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਵੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਘਰ ਜਾਓ ਤਾਂ ਆਟਾ ਨਾ ਹੋਏ। ਆਟਾ ਡੀਪੂ ਲੈਣ ਜਾਵੇ। ਭੀੜ
ਵਿਚ ਤੁਹਾਡਾ ਝੱਗਾ ਪਾੜ ਜਾਏ, ਪੱਗ ਲਹਿ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਦਿਲ
ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਜੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਵੀ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਬੰਦਾ ਖਿੰਝਦਾ ਹੈ।

ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਆਪਣੀ ਖਿੱਝ ਆਪਣੀ ਬੀਵੀ 'ਤੇ ਕੱਢਦਾ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਬੀਵੀ ਅੱਗੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਦੀ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਬੱਚੇ ਰੋਂਦੇ ਨੇ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਹੋਰ ਰੋਂਦੇ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਏ, ਉਹ ਹੋਰ ਰੋਂਦੇ ਨੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਏ ਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਰੋਂਦੇ ਨੇ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਫੇਰ... ਫੇਰ... ਸਭ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਤਾਂ ਬੜਾ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲਾ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਹਾਂ ਉਸਤਾਦ ਬੜਾ ਗੰਭੀਰ ਮਸਲਾ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਤੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਹਾਂ ਉਸਤਾਦ ਮੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਜੇ ਚੋਰੀ ਹੋ ਜਾਏ ਤਾਂ ਥਾਣੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦੈ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਨਹੀਂ ਉਸਤਾਦ ਮੈਂ ਥਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ।
 ਉਸਤਾਦ : ਕਿਉਂ ?
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੰਮਾ ਪਾ ਲਿਆ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਫੇਰ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਏ ।
 ਭੰਬਾ ਭਓ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਥਾਣੇ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂ ?
 ਉਸਤਾਦ : ਚਲਾ ਜਾ ।

(ਭੰਬਾ ਭਓ ਮੂਲ ਐਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਥਾਣੇ ਵੱਲ ਚਲ ਪੈਂਦਾ ਏ ।)

ਉਸਤਾਦ : ਤਾਂ ਹਾਜ਼ਰੀਨ, ਮੇਰੇ ਭੰਬਾ ਭਓ ਦੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਥਾਣੇ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਸੱਚ ਨੂੰ ਝੂਠ ਤੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੀਆਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਗੰਦੀਆਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਏਸ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ : ਜਿਨ੍ਹੀ ਵੱਡੀ ਗਾਲ੍ਹ ਓਨੀ ਵੱਡੀ ਤਰੱਕੀ, ਜਿੰਨੀ ਗੰਦੀ ਗਾਲ੍ਹ, ਉਹਨਾਂ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ ।
 ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਦਾਖਲ ਹੋ ਕੇ) ਜਿਨਾਂ ਮੋਟਾ ਢਿੱਡ, ਉਨਾ ਵੱਡਾ ਥਾਣੇਦਾਰ... ਮਾਰ

ਇਹਨੂੰ (ਸਿਪਾਹੀ ਇਕ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਲੰਮਾ ਪਾ ਕੇ ਕੁੱਟਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਆਮ ਥਾਣਿਆਂ ਵਿਚ ਦਹਿਸ਼ਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਇਕ ਨੂੰ
ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਅਮਲ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।)

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਭੰਬਾ ਭਓ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ) ਕੌਣ ਏ ਤੂੰ ਚਗਲਾ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੇਰੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਲੰਮੇ ਪਾਏ ਬੰਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ) ਓਏ ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਲ ਤਾਂ
ਕੱਢਵਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

(ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ ਇਕ ਤਕੀਆ ਕਲਾਮ ਲੈਅ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ
ਵਾਸਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।)

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਇਹਨੇ ਮੇਰੀ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਤੂੰ ਇਹਦੀ ਸ਼ਾਹਦੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰ ਸਕਦੇਂ ? ਪਾ ਇਹਨੂੰ ਲੰਮਾ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਨੂੰ ਲੰਮਾ ਨਾ ਪਾਓ, ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ
ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਲੁੱਟਿਆ ਮਾਲ ਤਾਂ ਕੱਢਵਾਉਂਦੇ ਪਏ ਆਂ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ। ਓਏ
ਤੇਰਾ ਕੀ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਏ, ਕੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ।

(ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸੁਣਕੇ ਥਾਣੇਦਾਰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਠਹਿਰ ਓਏ ਦੁੱਲਿਆ, ਇਹ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪ ਕੇਸ ਆ ਗਿਆ
ਏ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ... ਓਏ ਤੂੰ ਉਸਨੂੰ ਕਦੀ ਕੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਹੀ ਬੜਾ ਕਰਦਾ ਸਾਂ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਆਪਣੀ ਲੈਅ ਵਿਚ) ਪਿਆਰ ਹੀ ਬੜਾ ਕਰਦਾ ਸੈਂ... ਓਏ ਤੂੰ
ਉਹਦੇ ਪੇਕਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਹਾ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਪੇਕੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਹੈਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਫੇਰ ਉਹ ਨੱਸੀ ਕਿਉਂ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਨੱਸੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਈ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਉਏ ਤੀਵੀਆਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨੱਸਦੀਆਂ ਨੇ, ਮਰਦ ਸਮਝਦੇ ਨੇ ਚੋਰੀ ਹੋ
ਗਈ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਤੀਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਤੀਵੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਰ ਹੋਣੀ ਏ, ਕੁੜੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੁਟਿਆਰ ਹੋਣੀ
ਏ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ... ਤੈਨੂੰ ਕੀਹਦੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਓਏ ਵੱਡੇ ਬੰਦਿਆਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨੈ ? ਉਹਦੇ ਕੋਲ
ਦਿੱਲੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਸੋਹਣੀਆਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀਆਂ ਨੇ... ਓਏ

ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਐ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਐ? ਇਹਨਾਂ ਵੱਡੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਲੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਛੁਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਆਪ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਸੱਤਰ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਨੇ ਤੇ ਹਾਲੀ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਰਾਲ੍ਹਾਂ ਟਪਕਾਉਂਦੇ ਨੇ ਤੇ ਤੂੰ ਕਹਿੰਨਾ ਏ ਅਸੀਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਐ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜਨਾਬ ਮੇਰੀ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਫੇਰ ਕਿਹੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਏ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਢਿੱਲਾ ਹੋ ਕੇ) ਫੇਰ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾ, ਇਥੇ ਅੰਬ ਲੈਣ ਆਇਆ ਏਂ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਇਹ ਚੋਰੀ ਦਾ ਕੇਸ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਫੇਰ ਰੱਪਟ ਲਿਖਾ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਇਹ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਫੇਰ ਛੋਟੀ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੈਂ ਕੰਮ ਤੋਂ ਘਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਘਰ ਆਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਆਟਾ ਨਹੀਂ ਸੀ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਪੀਪਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਡੀਪੂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਥੇ ਭੀੜ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਝੱਗਾ ਪਾਟ ਗਿਆ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਸ਼ੁਕਰ ਕਰ ਪੱਗ ਬਚ ਗਈ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਉਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚੀ... ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਘਰ ਆਇਆ, ਪਾਣੀ ਲਈ ਟੂਟੀ ਚਲਾਈ, ਪਾਣੀ ਬੰਦ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਪਾਣੀ ਬੰਦ? ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਇਹਨੇ ਪਾਣੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਏ... ਔਗੇ ਬੱਕ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਬੋੜਾ ਆਰਾਮ ਕਰ ਲਾਂ, ਪੱਖਾ ਚਲਾਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਬਿਜਲੀ ਬੰਦ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਬਿਜਲੀ ਬੰਦ...? ਮਾਰ ਇਹਨੂੰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਚੜ੍ਹਿਆ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਫੇਰ ਮੈਂ ਉੱਚੀ ਸਾਰੀ ਗਾਲ੍ਹ ਕੱਢੀ, ਓਏ ਭੈਣ ਦਿਓ, ਮਾਂ ਦਿਓ, ਸਰਕਾਰਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਓ... ..।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਠਹਿਰ... ਠਹਿਰ... ਤੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਪਈਆਂ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹਰਾ ਇਨਕਲਾਬ ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਟਾ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਜਿਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਭਾਖੜਾ ਵਰਗੇ ਡੈਮ ਤਾਂ ਹੋਣ ਪਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਨਾ ਮਿਲੇ, ਪਾਣੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਨੇ... ਤੇ ਮੈਂ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੀ ਉਂਗਲ ਰੱਖਦਾਂ ਹਾਂ, ਸਰਕਾਰਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ 'ਤੇ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਤੂੰ ਉਂਗਲ ਰੱਖਣੈ ? ਅਸੀਂ ਉਂਗਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਉਂਗਲ ਨਾ ਵੱਢ ਦੇਈਏ, ਐਵੇਂ ਡੰਡੇ ਲੈ ਕੇ ਖੜੇ ਹਾਂ... ਪਾ ਓਏ ਦੁਲਿਆ ਏਹਨੂੰ ਲੰਮਾ (ਲੰਮੇ ਪਏ ਨੂੰ) ਓਏ ਉਠ।

(ਦੂਸਰੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਥਾਣੇਦਾਰ ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਭੰਬਾ ਭਓ ਨੂੰ ਸਿਪਾਹੀ ਲੰਮਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਦੂਜੇ ਨੂੰ) ਔਗੋਂ ਤੋਂ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲੀ ਤ੍ਰੀਖ ਪੁਚਾਇਆ ਕਰ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਲੰਮਾ ਨਾ ਪਾਓ... ਮੈਂ ਭੰਬਾ ਭਓ ਹਾਂ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਦੁਲਿਆ ਬਣਾਏ ਇਹਦਾ ਭੰਬਾ ਭਓ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : (ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ) ਜਨਾਬ ਇਕ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਾਂ ?

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਪੁੱਛ।

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਤੁਸੀਂ ਥਾਣੇਦਾਰ ਹੋ ਕਿ ਕਸਾਈ ?

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਅਸੀਂ ਕਸਾਈ... ਬਣਾਏ ਇਹਦਾ ਬੱਕਰਾ। ਕਰਦੇ ਹਲਾਲ... ਤੇ ਦੇਖ ਇਹਦੇ ਨਾ ਕੋਈ ਹੈ ?

ਭੰਬਾ ਭਓ : ਜੀ ਮੇਰਾ ਉਸਤਾਦ ਏ। (ਉਸਤਾਦ ਰੋਲਾ ਸੁਣਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਤੇਰਾ ਇਹ ਭੰਬਾ ਭਓ ਏ ?

ਉਸਤਾਦ : ਜੀ ਮੇਰਾ ਇਹ ਭੰਬਾ ਭਓ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦਾ ਏ ?

ਉਸਤਾਦ : ਜੀ ਕੱਢਦਾ ਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ : ਓਏ ਕੱਢਦਾ ਏ, ਪਾ ਇਹਨੂੰ ਵੀ ਲੰਮਾ।

(ਸਿਪਾਹੀ ਉਸਤਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਲੰਮਾ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਥਾਣੇ ਵਿਚ ਦੂਜਾ ਬੰਦਾ ਬੈਠਕਾਂ ਕੱਢ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਥਾਣੇਦਾਰ ਆਕੜ ਵਿਚ ਮੁਕ ਖੜਾ ਹੈ।)

ਥਾਣੇਦਾਰ : (ਕੁਝ ਵਕਫੇ ਬਾਅਦ) ਤੇ ਇਹਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਭੰਬਾ ਭਓ।
ਅੱਸੀ ਨੱਬੇ ਪੂਰਾ ਸੌ।

ਮਦਾਰੀ : (ਉਠ ਕੇ) ਉਕੜ ਦੁਕੜ ਭੰਬਾ ਭਓ
ਅੱਸੀ ਨੱਬੇ ਪੂਰਾ ਸੌ।
ਸੌ ਕਲੋਟਾ ਤਿੱਤਰ ਮੋਟਾ।
ਚੱਲ ਮਦਾਰੀ ਪੈਸਾ ਖੋਟਾ।

(ਇਸ ਲੈਅ ਵਿਚ ਥਾਣੇਦਾਰ, ਸਿਪਾਹੀ, ਦੂਸਰਾ ਬੰਦਾ ਅਤੇ
ਭੰਬਾ ਭਓ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।)

ਮਦਾਰੀ : ਤੇ ਹਾਜ਼ਰੀਨ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਿਆ ਜੋ ਸਰਕਾਰੀ ਦਫ਼ਤਰਾਂ
ਵਿਚ, ਹਸਪਤਾਲਾਂ ਵਿਚ, ਥਾਣਿਆਂ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰੋਜ਼
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਤਮਾਸ਼ਮਈ ਬਣਕੇ ਇਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਦੇ ਰਵੋਗੇ
ਕਿ ਇਸ ਤਮਾਸ਼ੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਵੋਗੇ ? ਇਹ ਇਕ
ਸਵਾਲ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।

(ਸਮਾਪਤ)